

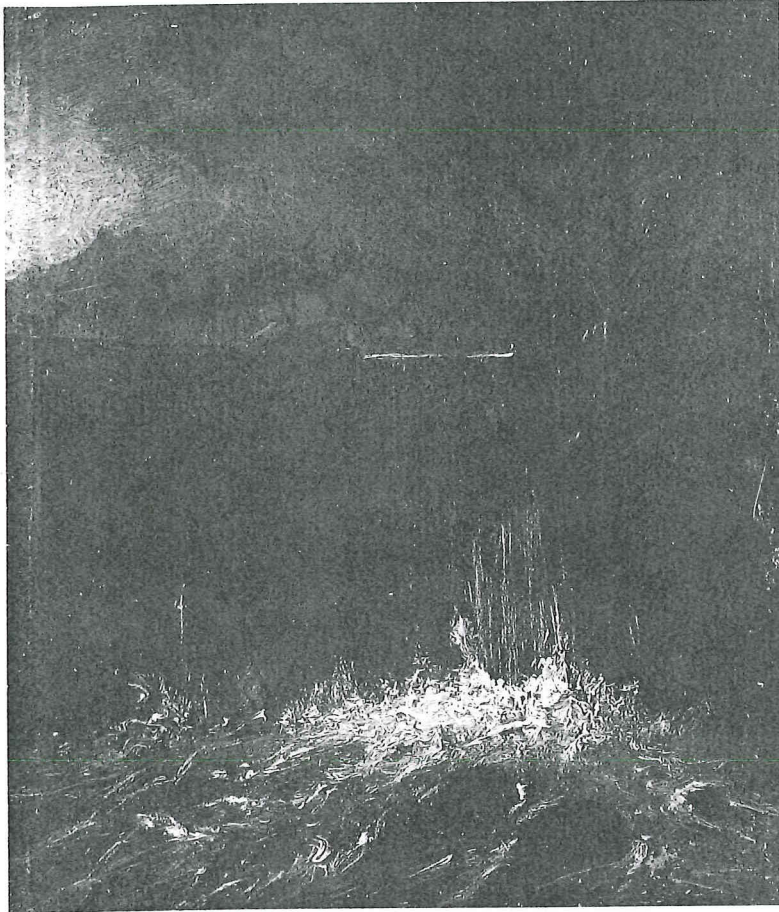
BA

ABH

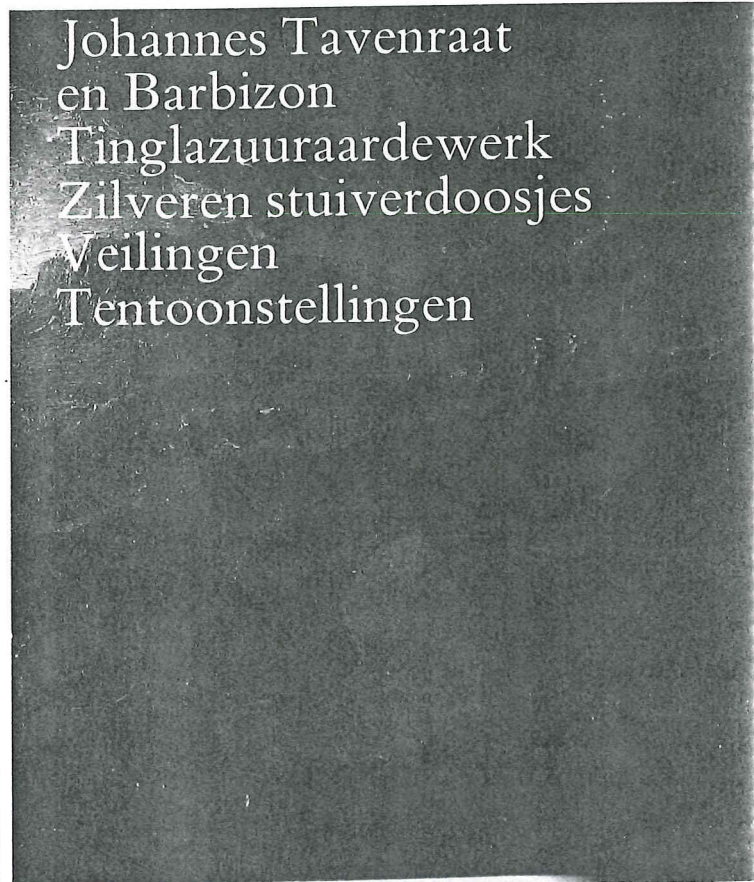
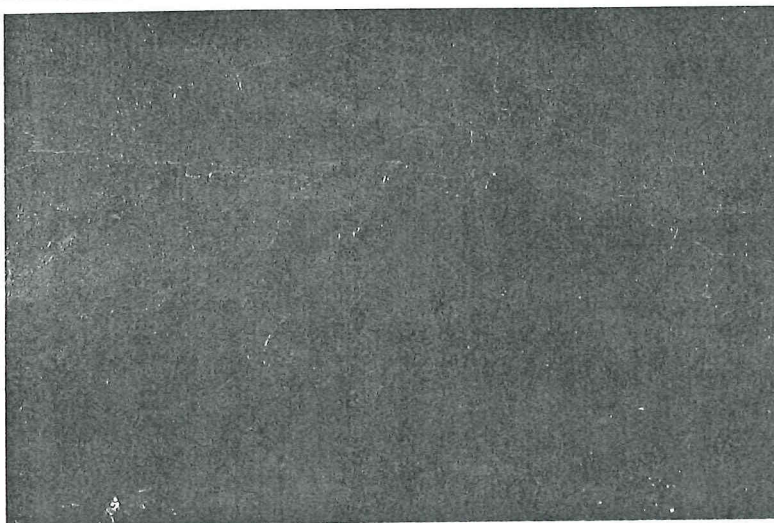
ANTIIEK

zestiende jaargang no. 2 augustus/september 1981

f 7,-

Johannes Tavenraat
en Barbizon
Tinglazuuraardewerk
Zilveren stuiverdoosjes
Veilingen
Tentoonstellingen

B. Dubbe onderscheiden met de Zilveren Anjer

Zoals reeds in het vorige nummer werd medegedeeld, heeft Z.K.H. Prins Bernhard der Nederlanden als Regent van het naar hem genoemde Fonds op 26 juni 1981 in het Koninklijk Paleis te Amsterdam de Zilveren Anjer uitgereikt aan de heer B. Dubbe en aan twee andere Nederlanders. Het karakter van de plechtigheid werd in sterke mate bepaald door de bijzondere wijze, waarop de Prins zich tot de te onderscheiden personen heeft gericht.

Aangezien dit tijdschrift veel heeft te danken aan de heer Dubbe, zijn redacteuren en uitgever van mening, dat zij de lezers van dit blad niet mogen onthouden, op welke gronden hem de onderscheiding werd verleend alsook de woorden, die de Prins tot hem persoonlijk heeft gesproken.

Gronden van verlening

'De heer Berend Dubbe uit Deventer heeft, naast zijn werk als belastingconsulent, een schat van kennis bijeengebracht inzake Nederlandse kunstnijverheid uit vroeger tijden. Via medewerking aan tentoonstellingen en talloze publikaties heeft hij die kennis ontsloten op een wijze die de vakman respecteert inboezemt en de leek tot belangstelling prikkelt. Zijn boek 'Tin en tinnegieters in Nederland' is daarvan het overtuigendste voorbeeld.'

Toespraak van Prins Bernhard tot de heer B. Dubbe

'Hooggeachte Heer Dubbe,

Een korreltje zaad bevat al de belofte van een hele bloem, er is alleen nog niets van te zien. Toen u al heel wat jaartjes geleden, uw avonden doorbracht met blazen op een hobo, was dat de opmaat van een muziekstuk dat volledig anders zou klinken dan u destijds kon vermoeden. Had iemand uw toekomst voorspeld, u zoudt hem hebben uitgelachen. Als muzikale Deventenaar was u benieuwd hoe het muziekleven zich in uw stad had ontwikkeld; u dook het gemeente-archief in, dat immense herbarium van het verleden, en daar woeien u geuren tegemoet, veel zoeter dan u had verwacht. U ging, aanvankelijk zonder vast plan, uw neus achterna en 't zou uw bestemming worden om uit tal van archieven heel andere schatten te ontsluiten dan alleen muzikale. Het kunstambacht zou uw werkterrein worden, met de nadruk op een aspekt dat dikwijls veronachtzaamd wordt, de techniek. Wij zien de voortbrengselen van zilver, brons of messing wel, maar de ambachtelijke vóórwaarden, waarvan de vorm de konsekwentie is, kennen wij niet: en toch is die kennis nodig om de produkten van dat ambacht te beoordelen. Wie de eerste bladzijden van uw standaardwerk over tin en tinnegieters in Nederland leest, wordt eerst geconfronteerd met de rijkdom aan tin, dat vroeger overal voor gebruikt werd,

en dan met de rédenen van dat drukke gebruik.

Die zijn zo logisch en voor de twintigste-eeuwer toch zo verrassend, dat hij onwillekeurig zegt: dit is het materiaal bij uitstek, er gaat niets boven tin. . . en daarmee springt de vonk al over.

Er lijkt een onoverbrugbare afstand te liggen tussen enerzijds archief-onderzoek naar merken en materialen, en anderzijds de mens van deze tijd die heel andere zorgen heeft.

Zelfs grote kennis en ijzere volharding overbruggen die niet helemaal. Als u er desondanks in geslaagd bent, is dat te danken aan een surplus van enthousiasme en liefde. Die worden beloond, niet alleen doordat vakgeleerden u als amateur een hoog gezag toekennen, maar ook door de toegenomen belangstelling voor oude kunstnijverheid in brede kring. Natuurlijk is dat niet alleen aan úw werk te danken, mijnheer Dubbe. Ook anderen hebben er recht op, in de blijdschap en hulde te delen. Maar u hebt in duizenden uren van uw vrije tijd, in een onbetaalbare aftrekpost van uw werk als belastingconsulent, een voorbeeld gegeven van wat iemand tot stand kan brengen in het verwerken en overdragen van cultuurbezit.

In één van uw boeken, dat over zilver uit Zwolle, toont u zich getroffen door het randschrift van een oude beker, dat luidt:

'Monumentum posteritati', een aandenken voor het nageslacht. In weer-

wil van alle doemdenken mag dat als een triomfantelijke spreuk op uw eigen werk staan. . . en in die geest wordt de maker daarvan onderscheiden met de Zilveren Anjer.'